

Ако ли се сама не разбуди,
Огъ ливади долу край селó
Ще откжсна росно бѣло цвѣте,
Ще попрѣскамъ момино челó.

XIV.

Мечта.

Срѣдъ гората на поляна
Боръ се кичестъ зеленѣе;
Зиме, лѣте — вѣчностъ дълга,
Сѣ тѣй мраченъ, сѣ тѣй пѣе...

А поточето игриво
Се провира изъ цвѣтята;
С'радостъ чудна за морето
Бърза, тича къмъ рѣката.

Мраченъ борътъ го изпраща,
Тжжно клонитѣ поклаща;
Той сѣ тукъ замисленъ, вѣченъ
Листопадъ и Май посрѣща...

Спиръ поточето не знае;
Днесъ е то в'полето златно,
Утре заедно с' рѣката —
Къмъ морето необятно...

